

[Hauustrup Clemmensen.]

krati — og det er jo noget, som også socialdemokratiet tidligere, da de var regering, havde haft mulighed for at komme videre med. Men på dette område som på adskillige andre er det, ligesom man glemmer, at man i en meget lang årrække har haft regeringsansvar betroet. Alt det, man ikke nåede dengang, forsøger man nu at bebrejde de nuværende regeringspartier, at de ikke tilstrækkelig hurtigt får realiseret.

Jeg tror altså, at det er meget vigtigt, at vi også fremover får talt og forhandlet os til rette om denne indkomstpølik.

Jeg forstår, at der ligger måske både hos hr. J. O. Krag, og hos hr. Per Hækkerup og hos andre en bitterhed og skuffelse over, at det initiativ, socialdemokratiets formand i september 1969 tog til at få sammenkaldt til en konference mellem opposition og regeringspartier og erhvervsorganisationer, ikke blev gennemført. Nu var det som bekendt et par uger, før folketinget alligevel skulle samles, så der var dog rig mulighed for 14 dage senere i umiddelbar forlængelse af åbningstalen og åbningsdebatten at komme ind i realitetsforhandlinger. Men det karakteristiske ved septemberinitiativet, det karakteristiske ved åbningsdebatten i oktober 1969, var jo netop, at socialdemokratiet ikke kom med konkrete forslag, ikke kom med alternativer til regeringens økonomiske politik.

Nu kan jeg se på hr. Per Hækkerups udtryk i ansigtet, at han fyldes af bitterhed over, at man så hårdt bebrejder socialdemokratiet, at de ikke har nogen virkelig alternativ økonomisk politik. Må jeg så ikke trøste ham med, at det ikke kun er hans politiske modstandere, der har denne vurdering af socialdemokratiet. Der findes i denne hovedstad et dagblad, Politiken, der vist ikke kan siges for tiden i hvert fald at være ligefrem overvældende regeringsvenligt — der er en og anden, der måske endda siger, at det konkurrerer med Aktuelt om at være temmelig venligt over for oppositionen — så jeg går ud fra, at vi kan være enige om, at det ikke er for ondskabsfuldt, hvis jeg henviser til, hvordan Politiken i dag vurderer, næsten med profetisk skarpsyn og med endnu større profetiske evner end hr. J. O. Krag, forløbet af denne debat. Man slutter sin le-

dende artikel i det altså oppositionen venligtsindede Politiken med at sige:

„Efter alt at dømme vil debatten i dag dog ikke bringe egentlige forslag til forbedringer af regeringens skitse. For hvor skal de komme fra? I hvert fald ikke fra socialdemokratiet, som har tilkendegivet, at man for tiden sætter letsindigheden i højsædet i den økonomiske politik.“

Det er meget hårde ord, jeg ville være varsom med at bruge så hårde ord. Men helt forkert er det nu desværre ikke.

Henry Christensen: Jeg lagde mærke til, at hr. Anker Jørgensen sagde, at man ikke skulle forvente, at man inden for LO ville have nogen forståelse for en afskaffelse af den nuværende form for dyrtidsregulering. Jeg er naturligvis klar over, at efter at dette system har eksisteret i så mange år, er det blevet til en hellig kø. Alligevel håber jeg ikke, der i det ærede medlems udtalelser ligger en så fast indstilling, at man ikke vil gå ind i en alvorlig overvejelse af, hvorvidt en fortsættelse af denne efterhånden i Vesteuropa enestående automatiske ordning, der i visse situationer er overordentlig uheldig i henseende til at accelerere en inflatorisk udvikling, skal være en så hellig kø, at man ikke kan snakke om andre ting.

Jeg forstår i og for sig godt, at formanden for Arbejdsmandsforbundet måske kan være særlig betænkelig, for vi må erkende, at for så vidt kan der siges én god ting om den automatiske dyrtidsregulering, og det er, at den måske har været lidt mere socialt udjævnende end de fleste andre former for lønregulering, vi har. Til gengæld har den haft den virkning, som nu er belyst så stærkt med de 22 øre og de 5 eller 3 øre, hvad der også bør med ind i billedet.

Jeg forstod på hr. Per Hækkerup, ikke i dag, men på et naturligvis udmærket møde, vi to havde sammen i Nørresundby for nylig, at det måske ikke var så aldeles utænkeligt, at man også i socialdemokratiet kunne anlægge en mere moderne tænkning over for spørgsmålet om det velsignelsesrige i den nuværende dyrtidsregulering, bl. a. fordi vi jo nu har den virkning, at med kildeskattens indførelse griber man ind og snupper fra statens side næsten halvdelen med det samme.